

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2928/2022
07.04.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Гордане Џакула и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Раде Миленковић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Основни суд у Лесковцу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради новчаног обештећења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гжрр 777/21 од 06.10.2021. године, у седници већа одржаној 07.04.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против решења Вишег суда у Лесковцу Гжрр 777/21 од 06.10.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена посебна ревизија тужиле изјављена против решења Вишег суда у Лесковцу Гжрр 777/21 од 06.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу Прр 472/20 од 29.04.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужили на име нематеријалне штете изазване повредом права на суђење у разумном року, исплати износ од 700 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом од пријема пресуде до коначне исплате, који износ ће се исплатити из буџетских средстава Републике Србије опредељених за рад судова. Ставом другим изреке, одбијен је вишак тужбеног захтева преко досуђеног износа из става првог изреке пресуде до траженог износа 3.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са припадајућом каматом. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужили исплати трошкове поступка у износу од 9.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом четвртим изреке, део захтева за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова поступка од пријема пресуде до извршности одлуке, одбијен је као неоснован.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Гжрр 777/21 од 06.10.2021. године, одбијене су као неосноване жалбе странака и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу Прр 472/20 од 29.04.2021. године, осим у делу о досуђеној камати на износ главног дуга, у ком делу је првостепена пресуда преиначена тако што је тужени обавезан да тужили

на износ од 700 евра исплати камату по стопи одређеној чланом 4. став 1. Закона о затезној камати која се утврђује на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена у динарској противвредности по најповољнијем курсу НБС на дан плаћања, почев од 29.04.2021. године до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2.).

Врховни касациони суд налази да нема места о одлучивању о ревизији тужиље као о изузетно дозвољеној ревизији, јер у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе, као ни новим тумачењем права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за делимично усвајање тужбеног захтева. Предмет тужбеног захтева у овом спору је новчано обештећење због утврђене повреде права на суђење у разумном року, па је спорно правно питање које се ревизијом поставља у погледу досуђене висине накнаде усмерено на разрешење чињеничног питања конкретног спора, што није разлог прописан чланом 404. став 1. ЗПП за одлучивање о посебној ревизији.

Из изнетих разлога, применом члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке решења.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку у вези члана 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку прописано је да против одлуке другостепеног суда којим је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 27. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, бр. 40/2015), прописано је да се независно од врсте и висине тужбеног захтева, у поступку пред судом сходно примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак, а ставом 3. истог члана, да ревизија није дозвољена.

У овој правној ствари вредност предмета спора је новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року, чија висина не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, па је побијаном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме ревизија тужиле није дозвољена применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку, у вези са чланом 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

На основу члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић